

Sygnatura akt IV U 206/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2020 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Marta Ładzińska

Protokolant: Katarzyna Przybylska

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2020 r. w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania K. S.

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.**

na skutek odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 30 lipca 2019 r. znak (...) - (...) oraz od decyzji z dnia 21 sierpnia 2019 r. znak (...) - (...)

o zasiłek chorobowy

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 30 lipca 2019 r. znak (...) - (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy K. S. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 13 lipca 2019 r. do dnia 14 lipca 2019 r.;

II. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 21 sierpnia 2019 r. znak (...) - (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy K. S. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 15 lipca 2019 r. do 11 sierpnia 2019 r.;

III. kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV U 206/19

UZASADNIENIE

K. S. wniósł odwołanie od decyzji organu rentowego, Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 30 lipca 2019 r. znak (...) - (...) odmawiającej mu przyznania prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 13.07.2019 r. do dnia 14.07.2020 r. Wnioskodawca żądał zmiany decyzji poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego w tym okresie.

W uzasadnieniu odwołania wnioskodawca wskazał, że wbrew twierdzeniom organu rentowego był w tym okresie niezdolny do pracy, a badanie przeprowadzone przez lekarza orzecznika było krótkotrwałe, bez dogłębnego zapoznania się z historią choroby wnioskodawcy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy (k. 6-7) wniósł o jego oddalenie. Organ rentowy wskazał, że zaskarżoną decyzją przyznał wnioskodawcy zasiłek chorobowy w okresie od dnia 24.06.2019 r. do dnia 12.07.2019 r. oraz odmówił prawa do zasiłku od dnia 13.07.2019 r. do 14.07.2019 r. Organ rentowy zarzucił, że zwolnienie lekarskie wnioskodawcy zostało wytypowane do kontroli zasadności wystawienia zaświadczenia lekarskiego. Lekarz orzecznik stwierdził, że niezdolność wnioskodawcy do pracy ustała w dniu 12.07.2019 r. i z tych względów organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego od 13.07.2019 r. do 14.07.2019 r.

K. S. wniósł nadto kolejne odwołanie od decyzji organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 3.10.2019 r. znak (...) - (...), odmawiającej mu przyznania prawa do zasiłku chorobowego od dnia 15.07.2019 r. do dnia 11.08.2019 r.

W uzasadnieniu tego odwołania wnioskodawca zarzucił, że cierpi na chorobę, która nie jest łatwo uleczalna, jego stan zdrowia jest zły, nadal pozostaje pod kontrolą lekarza.

Wnioskodawca zażądał zmiany decyzji i przyznania prawa do zasiłku chorobowego w tym okresie.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy (k. 23-24) wniósł o jego oddalenie. Organ rentowy zarzucił, że wnioskodawca nie spełnia warunków określonych w art. 7 Ustawy zasiłkowej, ponieważ stał się niezdolny do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, natomiast niezdolność do pracy od 15.07.2019 r. do 11.08.2019 r. powstała po przerwie w orzekaniu niezdolności do pracy i wnioskodawca nie zachowuje ciągłości w orzeczonej niezdolności do pracy po ustaniu zatrudnienia. Niezdolność powstała po upływie 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia.

Postanowieniem z dnia 28.10.2019 r. (k.19) sprawy połączono do wspólnego prowadzenia i rozstrzygnięcia.

W toku postępowania strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony K. S. był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w zakładzie (...) Sp. z o.o. w okresie do dnia 14.05.2019 r. i z tego tytułu podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu.

Wnioskodawca przebywał na nieprzerwanych zwolnieniach lekarskich od 18.03.2019 r. do 11.09.2019 r., przy czym od dnia 15.05.2019 r. zasiłek chorobowy był wypłacany wnioskodawcy przez ZUS.

Zaświadczenie lekarskie za okres od 24.06.2019 r. do 14.07.2019 r. zostało wytypowane przez ZUS do kontroli prawidłowości orzekania o czasowej niezdolności do pracy. W dniu 12.07.2019 r. wnioskodawca został poddany badaniu lekarza orzecznika. Lekarz orzecznik uznał, że niezdolność do pracy wnioskodawcy ustała w dniu 12.07.2019 r.

(dowód: bezsporne, a nadto: dokumenty zawarte w aktach organu rentowego)

Wnioskodawca leczył się z powodu zaburzeń adaptacyjnych, a następnie zaburzeń depresyjnych. Lekarz prowadzący wystawiał zwolnienia lekarskie, prowadził leczenie, stosował leki psychotropowe. Wnioskodawca z powodu zaburzeń psychicznych nie odzyskał zdolności do pracy w okresie od 13.07.2019 r. do 14.07.2019 r. Był nadal niezdolny do pracy także w okresie od dnia 15.07.2019 r. do 11.08.2019 r.

(dowód: opinia biegłego psychiatry z dnia 8.01.2020 r., k – 35-35v)

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach ZUS oraz na opinii biegłego psychiatry. Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, nie budziły one wątpliwości Sądu, a żadna ze stron w toku postępowania nie kwestionowała ich wiarygodności i autentyczności. Sąd oparł się również na opinii biegłego, która zostanie omówiona w toku rozważań.

Sąd zważył co następuje:

Odwołania są uzasadnione.

W przedmiotowej sprawie ocenie Sądu podlegały odwołania wnioskodawcy od decyzji odmawiających mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 13.07.2019 r. do dnia 14.07.2019 r. oraz od dnia 15.07.2019 r. do dnia 11.08.2019 r.

Podstawą materialnoprawną decyzji ZUS z dnia 30 lipca 2019 r. był przepis art. 6 ust. 1 i art. 59 Ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity – Dz. U. z 2014 roku, poz. 159) - nazywanej dalej Ustawą zasiłkową. Decyzję z dnia z dnia 3.10.2019 r. , odmawiającą przyznania wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego od dnia 15.07.2019 r. do 11.08.2019 r. organ rentowy oparł dodatkowo na przepisie art. 7 pkt 1 Ustawy zasiłkowej.

Zgodnie z przepisem art. 6 ust. 1 Ustawy zasiłkowej zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego.

Przepis art. 7 pkt 1 Ustawy zasiłkowej stanowi, że zasiłek chorobowy przysługuje również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego.

Zgodnie z przepisem art. 59 ust. 1, 2 i 3 pkt 1 cytowanej ustawy prawidłowość orzekania o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby oraz wystawiania zaświadczeń lekarskich podlega kontroli, którą wykonują lekarze orzecznicy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, między innymi poprzez przeprowadzenie badania lekarskiego ubezpieczonego. Jeżeli po analizie dokumentacji medycznej i po przeprowadzeniu badania ubezpieczonego lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych określi wcześniejszą datę ustania niezdolności do pracy niż orzeczona w zaświadczeniu lekarskim, za okres od tej daty zaświadczenie lekarskie traci ważność (przepis art. 59 ust. 7).

W przedmiotowej sprawie nie było sporne, że wnioskodawca podlegał ubezpieczeniu chorobowemu do dnia 14.05.2019 r. i że do dnia 12.07.2019 r. był niezdolny do pracy.

Sporne w postępowaniu były dwie kwestie: po pierwsze czy wnioskodawca odzyskał zdolność do pracy od dnia 13.07.2019 r. do dnia 14.07.2019 r., po drugie – czy w okresie od dnia 15.07.2019 r. do dnia 11.08.2019 r. był nadal niezdolny do pracy. Ustalenie powyższych okoliczności wymagało wiadomości specjalnych. Z tych względów Sąd zlecił biegłemu psychiatrze sporządzenie opinii na tę okoliczność. Biegły ustalił, a Sąd oparł się na tych ustaleniach, że wnioskodawca nie odzyskał zdolności do pracy w okresie od 13.07.2019 r. do 14.07.2019 r., a następnie od 15.07.2019 r. do 11.08.2019 r.

Sąd dał wiarę opinii, albowiem była ona rzetelna, spójna, logiczna oraz sporządzona zgodnie z zasadami wiedzy.

Opinia biegłego podlega - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny, to jest zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Nie podlega ona zatem weryfikacji w takich kryteriach, jak dowód na stwierdzenie faktów. Jednocześnie, przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (tak: wyrok SN z 1987.10.13, II URN 228/87, (...)). Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika przy tym, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny. W takim wypadku Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeżeli jest ona prawidłowa i jeżeli odmiennie ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym. W niniejszej sprawie Sąd nie dopatrył się przesłanek podważających prawidłowość wydanych opinii.

Organ rentowy złożył zastrzeżenia do opinii biegłego. Sąd nie zlecał jednak biegłemu opinii uzupełniającej. Zarzuty do opinii stanowiły bowiem powtórzenie stanowiska organu rentowego i nie zawierały żadnych argumentów, które kazałyby przyjąć, że opinia jest niepełna lub błędna. Organ rentowy zarzucił, że ocena niezdolności do pracy jest szersza niż ocena stanu zdrowia. Jest to oczywista okoliczność. W ocenie Sądu biegły, opiniujący od wielu lat, mający duże doświadczenie zarówno jako biegły jak i jako lekarz pracujący w szpitalu psychiatrycznym, rozróżnia ocenę niezdolności do pracy na gruncie Ustawy zasiłkowej od oceny stanu zdrowia pacjenta. Organ rentowy nie wykazał, aby biegły pojęć tych nie różnicował.

Z tych względów Sąd oparł się na złożonej opinii biegłego psychiatry.

W związku z powyższym Sąd na mocy przepisu art. 477 (14) § 2 k.p.c. zmienił decyzję ZUS z dnia 30 lipca 2019 r. znak (...) - (...) odmawiającą wnioskodawcy przyznania prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 13.07.2019 r. do dnia 14.07.2020 r. i przyznał wnioskodawcy prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 13.07.2019 r. do dnia 14.07.2020 r., o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku.

Organ rentowy odmówił wnioskodawcy także prawa do zasiłku od 15.07.2019 r. do 11.08.2019 r.

Decyzja ta jest błędna.

W związku z przyznaniem wnioskodawcy prawa do zasiłku w okresie od 13.07.2019 r. do 14.07.2019 r., wnioskodawca spełnił przesłanki z art. 7 pkt 1 Ustawy zasiłkowej, odnośnie swojej dalszej niezdolności do pracy od 15.07.2019 r. do 11.08.2019 r. Niezdolność ta powstała bowiem po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego. Wnioskodawca zachował ciągłość niezdolności do pracy.

W związku z powyższym Sąd na mocy przepisu art. 477 (14) § 2 k.p.c. zmienił decyzję ZUS W. z dnia 3.10.2019 r. znak (...) - (...), (...) odmawiającą wnioskodawcy przyznania prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 15.07.2019 r. do 11.08.2019 r. i przyznał wnioskodawcy zasiłek chorobowy od dnia 15.07.2019 r. do 11.08.2019 r. – jak w punkcie II wyroku, na podstawie art. 477 (14) § 2 k.p.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych zawarte w punkcie III wyroku znajduje oparcie w przepisie art. 108 k.p.c. oraz art. 113 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 98 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594). W toku postępowania wnioskodawca był zwolniony od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, a wydatki w toku postępowania ponosił Skarb Państwa. Brak jest podstaw do obciążania kosztami sądowymi organu rentowego.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.